

ЗА ЖЕЉУ

Дајте ми најјачи сир, онај који највише смрди;
а желим и добро вино, које мешањем у чаши
одаје модар мирис купина,
или вишања, богат млаз на дну
грла, где се задржи пре гутања.
Дајте ми љубавника који развали врата
своје куће и притисне ме уза зид
у затамњеном ходнику, и држи ме тамо све док не будем мокра до голе коже
и уздрхтала, чији пољупци стижу попут бродског терета
и започињу своје сочно лутање
кроз градове и насеља мог тела.
Доврага са свецима, са мученицима
мог детињства, којима је сврха била да ме поуче
моћи упорности и вере,
доврага са оним светом и његовим бледуњавим анђелима
који падају у несвест и уздишу као викторијанске девојке.
Желим овај свет. Желим да ушетам
у океан и осетим како покушава да ме развуче около
као да нисам ништа друго до поломљено парче изгребаног стакла,
и желим да му се одупрем. Желим да идем
посрћући и крчећи свој пут
кроз барове и стражње собе,
кроз блиставе хотеле и коровом обрасле
парцеле напуштених сунцокрета и паркове
где су пси пуштени с повоца
упркос знацима упозорења, где се њушкају
међусобно и ваљају заједно у трави, желим
да легнем негде и патим због љубави док ме
скоро не убије, и онда желим да поново устанем
и обучем ту црну хаљиницу и чекам
тебе, да тебе, да дођеш овде,
спустиш се на колена и кажеш ми
колико јебено добро изгледам.

РЕЦИ МИ

Сада ћу престати да размишљам о својим губицима
и слушати о твојим. Мука ми је да их вучем

са собом где год ишла, као децу будну до касно
коју треба ушушкати у њихове кревете

испод јединог ћебета које их греје.
Послаћу их кући и остати

читаве ноћи на овој журци на којој тутњи гласна музика
и плесачи се незграпно крећу под светлима

и пијани просипају виски по рукавима.
Придружићу им се. Пићу све док се

не обезнаним толико да заборавим да имам децу, и плесаћу
док ме не заболи, док не направим спектакл од себе.

Стога, реци ми. Реци ми како те боли
иако ти не могу помоћи. Реци ми

њихова годишта, како ти не дају да спаваш ноћу,
како некад пожелиш да су мртви,

али затекнеш себе како нежно зуриш
у њих док спавају. Потом, молим те, плеши са мном,

грли ме док се зававамо
да нису тамо негде, притискајући своја влажна

испијена лица уз прозоре. Реци ми
да ако се пољубимо једно ново неће почети да клизи

из сваког од нас, реци ми да не можеш већ да осетиш
малу рупу како ти гори у задњици

или да чујеш друге како се помичу да би направили места,
цичећи и тапшући од радости.

СТРАШНИ ФИЛМОВИ

Данас су облици облака застрашујући,
и ја и даље очекујем неког огромног
Киклопа из црно-белог другоразредног филма
да се појави на ивици хоризонта,

да џиновским кораком дође преко океана
и одвуче ме из моје кухиње
до дубоке пећине која је затреперила
у мом младом мозгу једне суботе

у биоскопу „Баронет“ где сам беспомоћно седела
између своје старије браће, наложена
на слаткише и хорор – та пећина,
остаци људских костију

оглодани и бачени ка улазу,
могу им осетити смрад јасно
као маст сланине за доручак. Овако
изгледа изгубити –

мислим, не здрав разум, већ шта год да је
оно што ти помаже да устанеш ујутро
и заиста изађеш из куће
оних дана када изгледа као да смрт
у својој браон униформи
крстари комбијем
с пакетима кроз твоје суседство.
Размишљам о пријатељичином гласу

на телефонској секретарици:
„Здраво, нисам овде!“ –
на јутро њене сахране,
позиви испуњавају траку

и писма још увек пристижу,
и осећам се једнако уплашено
као после свих оних филмова о вампирима
када бих дошла кући и лежала будна

целe ноћи, укочена у кревету,
неспособна да устанем
чак и да мокрим јер су неумрли
чекали испод њега,

ако бих само и промолила голо
стопало у тај незаштићени простор
зграбили би ме за чланак и повукли ме
доле. И родитељи су говорили да тамо

нема ничег, када будеш старија
бићеш мудрија, и сада су
они мртви, а ја сам старија,
и мудрија.

*(С енглеској превела **Дајана Милованов**)*